

[Hanne Reintoft.]

Viggo Hørup. Det er noget med, at den lumpneste politik af alle trods alt er at tage fra dem, der ikke har meget at stå imod med. Hvis man står og udspreder, skal vi sige det rygte, at pensionisterne har velstand, så er det vist denne slags politik.

Jeg vil også gerne understrege, at de meget ringe reguleringer af lommepegebøbene til dem, der er anbragt på plejehjem, ikke kan være tilfredsstillende. Det er et meget nøjsomt liv at være plejepatient, og de meget små lommepege gør det endnu tristere. Der er ikke råd til lidt tobak, der er ikke råd til en avis, der er ikke råd til gaver til børnebørnene eller en taxa til familien, og det er meget vigtigt, når man er så hårdt ramt som at være kronisk syg eller så gammel, at man ikke kan klare sig selv.

Under finanslovdebatten gjorde jeg opmærksom på, at det ikke går at fjerne det særlige tilskud vedrørende mælkekompensationen, og jeg ser heldigvis, at andre partier er enige i dette. Det er muligt, at selve dette mælkeproblem er løst, men fødevarerudgifterne er i øvrigt steget så voldsomt, at det ikke kan være rimeligt at fjerne dette beløb, og det er simpelt hen i praktisk arbejde næsten umuligt at forklare pensionisterne, at de skal have mindre, fordi de alle sammen har så kolossale besværligheder med at klare sig.

De skatteregler, som dette lovforslag forudsætter, bringer yderligere forskelsbehandling ind i pensionsbeskatningen. Den er efterhånden så rodet og så vanskeligt tilgængelig, at den enkelte pensionist slet ikke kan skaffe sig overblik over, hvorfor den ene skal betale skat, og hvorfor den anden ikke skal, hvorfor der skal betales skat af det ene beløb og ikke af det andet, hvorfor der kommer restskat, selv om man har sagt, at det gjorde der ikke, og hvorfor man marginalbeskatter bare små indtægter med op til 60-70 pct. Lad mig igen sige, at skattefrihed for de mennesker, der kun har pension og pensionstillæg, vil være det eneste rimelige. Mange partier her er inde på det, og derfor burde vi kunne gennemføre det.

Til slut vil jeg gerne bede socialministeren om et ganske klart svar på et alvorligt problem: er boligsikringsreglerne nu bragt i orden sammen med denne stigning i pensionerne, eller skal vi opleve det samme sjov

som sidst, hvor folk mistede i boligsikring det, de fik ved pensionsreguleringen?

Ib Christensen (DR):

Disse fire lovforslag er efter retsforbundets gruppes mening nyttige og gavnlige forenklinger og ajourføringer. Når det er sagt, så må man erkende, som også tidligere ordførere har været inde på det, at der jo er en uendelig lang vej igen, før man virkelig får forenkling på dette område.

Det, vi kunne tænke os som mål, var en ensartet tryghedssikring, som kom alle til gode, uanset hvilket behov de havde derfor. En ensartet tryghedssikring, der også gerne skulle være fritaget for skat ligesom i øvrigt flest muligt sociale ydelser. Men der er én ting, som man savner ved denne debat her, det er oplysninger om, hvordan regeringen skal betales. Vi har den opfattelse i retsforbundet, at det er en farlig ting, at man ikke hvor det er muligt ved forslag om offentlige ydelser også siger, hvad det koster, og hvordan pengene skal tilvejebringes, idet det kan lede folketinget ind på en overbudspolitik, og det kan lede forskellige partier ind på et overbudsoverdrev, således som også denne debat allerede har været karakteriseret en smule af.

Det er vor opfattelse, at en sådan tryghedssikring skulle hvile i sig selv, altså finansieres over et proportionalt bidrag på skattebilletten, således at enhver forhøjelse — og der er jo i dette tilfælde tale om rimelige forhøjelser — med det samme modsvares af en regning, af en tilsvarende forhøjelse af tryghedsbidraget. Jeg tror, det vil være gavnligt. Ikke mindst i betragtning af, at folkepensionisterne udgør en vælgergruppe med 600.000-700.000 stemmer, kunne det måske — det viser 1960ernes udvikling — slet ikke være utænkeligt, at folketinget somme tider vover sig for langt ud i forhold til f.eks. mere udsatte, men mindre talrige sociale grupper. Socialforskningsinstituttet har da også tidligere lavet undersøgelser, der har vist, at der har været perioder, hvor arbejdsmandsfamilier med en vis ledighed hos forsørgeren har været stillet ringere end folkepensionistægtepar. Den slags ting kunne man måske komme noget over, hvis der i højere grad var samsvarighed mellem de offentlige ydelser og deres finansiering.

I øvrigt synes jeg, det var væsentligt, det,